

“Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”

Lucian Blaga

În peisajul literar interbelic al modernismului, Lucian Blaga reprezintă o individualitate deoarece creația sa pune în lumină legătura dintre **filozofie și poezie**: el este un filozof care caută o doctrină a cunoașterii lumii și un poet care are ambiția de a turna în forma lirică ideile filozofice. Poezia “Eu nu strivesc corola de minuni a lumii” deschide volumul de debut, “**Poemele luminii**”, apărut în anul **1919** și este influențată de **expresionism** prin sentimentul absolutului, spiritualizarea peisajului, tensiunea lirică, exacerbarea eului, interiorizarea sentimentului.

Viziunea blagiană asupra lumii dezvăluie o înțelegere nuanțată a ideilor expresioniste europene, vorbind despre un raport viu, tensionat, între elementul material și cel metafizic. Așadar, scriitorul are sentimentul cosmosului, înțelegând că resorturile intime ale originii universale sunt impregnate de **mister**, iar existența însăși este misterioasă. Blaga crede în **Marele Anonim**, care împiedică deplina cunoaștere, instituind o barieră, numită **cenzura transcendentă**.

Tema textului dezvoltă raportul eului liric cu misterele universale, dar și opoziția dintre cunoașterea poetică și cunoașterea rațională, întreg discursul liric fiind articulat pe dinamica dintre **cunoașterea luciferică** (“lumea mea”) și **cunoașterea paradiziacă** (“lumea altora”). Filozoful se declară adeptul cunoașterii luciferice, întrucât mărturisește că a crescut “hrănit de taina lumei” și de aceea renunță cu “bucurie la cunoașterea absolutului”.

Titlul, reluat în primul vers, îmbracă forma unui enunț amplu, modernist. Prin forma negativă a verbului ("nu strivesc") titlul formulează programul estetic dezvoltat în text: Blaga se distanțează tranșant de cunoașterea paradiziacă pe care o vede dureroasă. Pronumele personal de persoana I ("eu") deschide orgolios confesiunea lirică și instituie un raport cu universul. Metafora revelatorie "corola de minuni a lumii" semnifică misterul și frumusețea lumii, imaginea perfecțiunii.

Prima secvență a operei se deschide cu reluarea titlul, ca un element de recurență, exprimând opțiunea poetică de a nu dezvălui misterul. Versurile "și nu ucid/ cu mintea, tainele ce le-ntâlnesc/ în calea mea/ în flori, în ochi, pe buze ori morminte" surprind motive lirice ale creației poetice, imaginate ca petalele unei corole uriașe care adăpostește misterul lumii. "Florile" sugerează viața, efemeritatea, frumosul, "ochii" trimit cu gândul la cunoaștere și contemplația poetică a lumii, "buzele" conotează sărutul, iubirea dar și rostirea poetică iar "mormintele" fac trimitere la Marea Trecere, la moarte și la ideea de eternitate.

Secvența a doua corespunde argumentației în registrul liric și dezvoltă opoziția dintre cunoașterea poetică și cunoașterea științifică. Constituind arta poetică a volumului, secvența stă sub semnul motivului luminii, esențial în prima etapă a liricii blagiene și desemnând pe de o parte instrumentul cunoașterii, iar pe de altă parte amintind de principiul demiurgic creator inițial. Secvența se organizează pe o **serie de opoziții** : "lumină" - "întuneric", "micșorează" - "mărește", "lumina mea" - "lumina altora", "eu" - "alții". Lumina selenară se asociază cunoașterii luciferice iar sensul rezultă din comparația care evidențiază rolul creatorului de a potența tainele lumii: "și-n tocmai cum cu razele ei albe luna [...] se schimbă-n neînțeleșuri și mai mari/ sub ochii mei...". Prin urmare, ampla serie sinonimică desemnând misterul ("neînțeleș", "adâncimi", "taină", "ascuns") surprinde inefabilul existențial.

Ultima secvență dezvăluie crezul estetic blagian care optează pentru iubire drept cale de cunoaștere: “eu iubesc”. Astfel, iubirea se transformă în act de protecție a misterelor surprinse prin enumerația reluata din prima secvență. Reluarea, cu ajutorul adverbului “și” conturează caracterul unitar al misterelor existențiale care în secvența I sunt văzute individual.

Discursul liric astrofic, modernist, grupează versurile prin raportare exclusivă la semnificațiile acestora. De asemenea, utilizarea ingambamentului permite o frazare fluidă a discursului liric, prin care versul liber susține ritmul propriu al textului.

Așadar, poezia “Eu nu strivesc corola de minuni a lumii” este o **artă poetică** în care autorul își exprimă concepția despre rolul artistului. Blaga reușește să protejeze frumusețea și misterul lumii, printr-un limbaj intens metaforic cu ajutorul elementelor de prozodie modernă.